

Diversi Tractatvs

Coloniae Agrippinae, 1629

Dispvatio XXV. Qua via, quaue hominis parte, dæmones corpora
dæmoniacorum ingrediantur?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61359](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-61359)

minum tortura, illis cædit in tormē-
tum ac dolorem. Item quia lætitia
capta ex malo miseria est.

10 Hinc etiam solues, an dæmones
eos quos obsident, semper vexēt, &
in eis semper maneat? *Respondet,*
possent quidē si vellent: sed de facto
sæpe cessant à cruciatibus, vt expe-
riencia docet in multis, quos placidè
ac quiete sine vilo dolore per mul-
tos interpositos dies quiescere vide-
mus: quod in Saule factum esse sacre
literæ docent 1. *Regum* 16. quia cessa-
tio fit Deo misericorditer ordinante,
qui irascitur, & propitius est, & etiā
ipsis malignis spiritibus volentibus,
ne scilicet continuata vexatione ob-
fessos interimant, & domicilia sua
relinquere cogantur, quod ægrè fe-
runt: & quamuis à cruciatibus sæpè
cessent, rarò tamen energumenos
deserunt, nisi coacti virtute diuina:
deserunt verò aliquando, vel quia
alijs in locis interesse volunt, ad quæ
non se extendit sphaera suæ actiuita-
tis, si in energumenis permaneant:
aut alijs de causis nobis ignotis.

His quæ dicimus non parū fauet
Historia Saulis, de quo dicitur non
tantū leuius habuisse Dauide canē-
te, verum à dæmonio fuisse illo mo-
dico temporis spatio liberatum. Ait
enim sacer textus: *Et recedebat ab eo spi-*
Bredemb *ritus malus.* Et Bredembach, *collat. lib.*
7. c. 39. narrat quosdam dæmoniacos
in oppido Brabantie à dæmonibus
fuisse liberatos eo die, quo Martinus
Lutherus obiit: & cum postera die i-
torum rediissent ad obsessorum cor-

pora interrogati ab exorcistis, vbi
pridie latuissent: responderunt, se
mandato Principis sui ad noui Pro-
phetæ, & fidelis cooperarij func-
ta euocatos fuisse: eiden que inter-
fuisse. Confirmavit hanc rem Luthe-
ri famulus, qui eidē morienti adfuit,
& cum per fenestram aure capiendę
gratia aspiceret: nō sine magno ter-
rore vidit plures, & plures terri-
mos spiritus non longe à loco saltā-
tes, ac choreas agentes. Confirmarūt
& corui, qui Lutheri corpus cum ex
Islebio Vvitembergam deferretur,
magno clamore comirati sunt.

DISPUTATIO XXV.

*Qua via, quauē hominis parte, dæmones
corpora dæmoniacorum in-
grediuntur?*

ET quidem si vulgariū iudiciū
sequamur, per os obsessorum in-
grediuntur. Quorum placitum ad-
iuuare possumus: tum ex fidelium
consuetudine, nempe oscitantes, os
signo Crucis munire solent, quo sig-
naculo sacro, ac dæmonibus terrifi-
co munitū os, illac introeūdi dæmo-
nibus facultas auferatur. Tum quia
sæpè legimus dæmones vna cum ci-
bo ac potu in quo latuerant haustos
esse: cuius rei Historia insignis extat
apud D. Greg. li. 1. *Dialog. c. 4.* verba il-
lius superius retulimus. Greg.

Hæc nostra dubitatiuncula ijs,
qui opinantur dæmones corpora
quædam tenuiora aëre possidere,
fortasse difficultatem ingereret, dū
exquirere necesse esset, vias, per quas
dæmo-

dæmones corpora dæmoniacorum ingrediuntur, eo quod duo corpora se penetrare nequeat, sed possent dicere per os, per nares, vel per quoscunq; alios meatus, per tenuissimos poros posse, & de facto ingrediuntur. Si enim per hasce vias sudor emittitur, aer subintrat, multo facilius dæmones introire, & egredi poterūt, ut potè qui habent corpora tenuiora quā aër. Sed hæc falsa sententia reiecta, nos qui certò certius opinamur, Angelos bonos ac malos carere omninò corporibus, ac proinde corpora obsessorum, illis, eo quod spiritus sunt, nequaquā sua quāritate vllum præstare impedimentum: respondemus, per omnes corporis partes posse ingredi sine vlla difficultate, per os, aures, nares, per poros, imò per solidissimas partes, quas penetrare, sine apertione, aut ruptura, spiritibus facile est.

Ob id verò nò negamus sæpè per os obsessorum intrare, ac exire: neq; improbamus, sed potius laudamus consuetudinem Cruce signandi os; asserimus tamen per quascunq; corporis partes posse dæmonia intrare corpora obsessorū: quod intelligendum est si motu successiuo intrèt, secus si motu discreto: tunc enim vnū ferè paradoxū fatendum est, dæmones scilicet intrare corpora obsessorum, & per nullam corporis partem intrare: quod patebit consideranti quæ D. Th. dicit de motu Angelorū discreto 1. p. q. 52. a. 2. & probatur, quia per motū discretum Angeli transeūt

ab extremo in extremū, non pertrāsito medio: ergo si dæmones ingrediuntur corpora obsessorū motu discreto: necessarium erit vt per nullam corporis partem ingrediuntur, aliàs motus ille successionem haberet: dū prius dæmones moueri deberent ad partem per quam ingrediuntur, quā ad intranea viscerum, ad quæ terminatur ingressus.

Sed difficilius est postquā dæmones ingrediuntur quempiam, in qua hominis parte resident? Si sermo sit de potestate res clara est, possunt totum hominē, ac omnes collectim, ac diuisim eius partes occupare pro arbitratu suo, caput, brachia, ventrē, tibias, & cæteras partes seorsum, & omnes simul: & in hoc ab anima discriminatur: nam cum anima omniū partiū sit forma, omnesq; viuificet, nò potest qualdā viuificare, alijs sine vita relictis: dæmones verò cū in corporibus, vt motores resideant, nò vt formæ corporum: pro sua voluntate possunt omnes vel certas quasdam occupare. Huius rei habetur illustre exemplum in Georgio, in vita sancti Theodori, narrate in brachio Euthichij cuiusdam ita resedisse dæmonem, vt in nulla alia corporis parte fuerit, quod agnoscēs sanctus Theodorus, Cruce humerum signauit, & ingressum ad reliquam corpus prohibuit, illoq; pulso à brachio Euthichij, homo ille liberatus est. Et sanctus Gregorius Turonensis de gloria confessorum c. 9. scribit, quendā dæmonem in sola yngula cuiusdā energu-

2
In qua
hominis
parte ref-
dent dæ-
mones?

D. Thom.

Y

mea

D. Thom.

meni sedē habuisse, quinimò in minutissimis partibus, & frustulis: imò & in puncto ipsos posse residere nō ambiges, si legas D. Th. & eius discipulos 1. p. q. 52. art. 1. Sed tamen quas partes inhabitent de facto difficile est: præsertim apud eos, qui existimant dæmones posse latitare, & esse vbi nullo modo operantur. Ita Scotistæ, & multi moderni. Thomistæ verò qui censent Angelos nō esse in loco vbi aliquo modo non operantur: ex operationibus inuestigare aliquo modo poterūt in quibus corporis partibus commorentur: nam si inflationem, aut tuber in aliqua hominis parte excitēt, aut linguā ligēt, aut quoquo alicui mēbro molestiā ingerant: non leue signum est ibidē dæmones esse: sed neque hæc signa manifestē pandunt præsentiam dæmonū in his partibus afflictis, quia molestiæ hæc possunt esse à causis naturalibus morbum inducētibus, aut ab ipsis dæmonibus, qui instrictis illis plagis recesserunt.

Item quia ex sentētia eorundem Thomistarum poterunt esse vbi actualiter non operātur: sunt tamen in procinctu ad operandum, quod homines nosse nequeunt: atq; ad eò neque quas hominis partes inhabitent, ac occupent: item quia ab vna hominis parte ad alias migrare quis prohiberet: & idē in exorcismo secundo, qui habetur in rituali Romano, apponitur formula præcipiendi dæmonibus in virtute Sanctissimæ Trinitatis, ne se occultēt in quatuor

humoribus, in carne, ossibus, nervis, medullis, venis, scirrhis, tibijs, renibus, vêtre, stomacho, intestinis, gutture, collo, &c. Aliqui putant vt plurimū eos in corde aut propè cor suū domicilium eligere: & coniectura nō leuis est, quia cū principium omnium actionum corporis humani cor sit: vt facilius exagitare ac vexare totū corpus possint (id enim motu locali efficiū) non inaniter credūtur suas sedes eligere in corde, vel propè cor. Quapropter sanctus ille Theodorus, cuius nuper meminimus, curaturus quendā, de quo dubitabatur, an à dæmone possideretur: cor ipsius cæpit pulsare primum, & dæmoni imperare vt se proderet.

DISPUTATIO XXVI.

An in vno & eodem hominis corpore possint intrare, ac esse multa dæmonia?

ET existimo partem affirmatiuam esse de fide. Probatur Matth. 8. vbi dicitur legionem dæmoniorum, vnum vexasse hominem: & etiā Luc. 8. Christum eiecisse à Magdalena septem dæmonia: & Luc. 11. Cum immundus spiritus exit ab homine, &c. tunc vadens assumit secum alios septem spiritus nequiores se, & ingressi habitant ibi. Ecce apertè supponit Christus Dominus, multos dæmones vnum corpus possidere posse: quidquid dixerint quidam, suppresso nomine citati ab Abul. in 8. Matth. cap. quest. 136. qui tamen alieni à veritate, & sacris literis procedunt: non impediuntur in vno esse homine, quia non posset esse penetratio tantarum dimensionum,